

Halina Turek-Krysztoforska

KULISY ŻYCIA

Wrocław 2009

„KRETE DROGI
WĄSKIE ŚCIEŻKI
WIATR PORYWA SŁOWA
UCISZA KROKI”

LINA REK

Źródło

Ide pod rękę z Erato
słowa dobywam z regału umysłu
nie chcę nikogo zranić
może raczej pocieszyć
bo ręce ludzkie ostre szpony mają —
szukam oazy prawdy
znajdę ją choćbym musiała
po wydmach iść do ocalenia —
usta spierzchłe od gorączki
dokoła same kamienie
nie wycisnę z nich wody
lecz odnajdę źródło istnienia —

Zielona kraina

W moim kraju romantycznym
oplecionym brzezina
nad brzegami wód tataraki jasne
pną się do góry
ku niewidocznej ścieżce
ich cienie wyraźne
najmilsze jeszcze nie wygasłe
szepczą dobranoc —
myślami tam powracam
snem kołuję
od wieczora do poranka —
wśród żółtych kaczeńców
nasłuchuję szeptu
zagubionych kochanków —
drzewa okryte zielenią
melodyjnie szumią
tylko wody milczą
i pozostaną wierne ich cieniom —

Zwycięzcy

Biada zwycięzcom
albowiem nie zrobili nic
wiele pozostało spraw
by zamknąć historię —
a my czy podążamy za głosem serc
i wytyczonym przez Boga szlakiem —
przyznawajmy się do błędów
i przebaczajmy
polecając Opatrzności
poniżanych spychanych na dno —
w nowoczesnym świecie
trudno będzie zwyciężyć zło —

Pisklę

Biegnę do Ciebie Mamusiu
mocno przytulić chcę
na uszko powiedzieć
mój mały sekrecik
że zawsze będę kochała Cię —
bo Ty stworzyłaś dla mnie
ten piękny malutki świat
spójrz jak się rozwinął
w ciepłym gniazdeczku
z małego pisklęcia duży ptak —
uśmiechy kwiatów
na ustach mych
wiosna sprowadza
kolorowe sny
chcę głośno krzyczeć
na cały głos
za wszystko to dziękuję Ci —

Wiosna

To ona budzi drzewa
w zielonej porannej fali
zapala słońce
mglistym owalem ozłaca
wszystko w zasięgu
to co blisko —
daleko tylko niebo
pod którym tańczy
historyczny balet —
nie odróżniam ziemi od złudzeń
spadają jedwabistą siecią
mogą ją zapalić —
woda nada wiatrom
kontur lotnego okrętu
echo słowa uniesie między gwiazdy
których nikt nigdy nie dosięgnie
bo stoimy nad głębią
ogromnego oddechu —

Monte Cassino I

wujkowi Leo z Wrocławia

Wróciłeś wujaszku
spod Monte Cassino
powiedz czy echo do Ciebie dociera
wszyscy pragnęli takiej wolności
ja mam przed sobą jej bohatera —
walczyli żołnierze
do ostatniej kropli krwi
za naszą i waszą wolność
bojowy szlak znaczyli krzyżami
by zostać na polach samotnie
dziś orły bramy cmentarnej strzegą
trzepocąc dumnie skrzydłami —

Monte Cassino II

Groby na tym polu
podniosły rangę Polskiego Oręża
życie wielu tysięcy rodaków
przykrył płaszcz wspomnienia —
cisza tamtych dni
uniosła skargę w wieczną zawilóść
jak krzyż ramiona do nieba —
tylko słońce nieodmiennie
promienie rozsiewa
nad każdą mogiłą —

Mrok

Na wodę ciche cienie schodzą
a ona płynie dalej
błąka się
w górach zasila łąki
potem gdzieś ginie albo powraca
lecz wzdycha zawodzi
skarży się i żali —
ponad dachami dymy się wloką
przez chwilę wiszą nieruchomo
aż sił nabiorą tyle
by powędrować
z ziemi w przestworza
daleko wysoko —
nad ranem mrok się rozsunie
zatopi gęste lasy
oparty o niebo pochłonie
żyźnych ziemi połacie —

Bruzdy

Czas bruzdy orze na twarzy
jedne są stresów przyczyną
drugie z uśmiechem przemierzają progi
potem w linijkach ciepłych wierszy giną —

O świcie słońce otwiera mi oczy
na podniebieniu ciepłej kropli smak
nie dopuszcza nawet płątka cienia
którego pragnie pocałunek dnia —

Jak ptak zaplątana w chmurze
co nade mną chwieje się
bez snu wciąż leżę bezkrwista
leukemia we krwi gęstnieje —

Cisza

Wabi mnie cisza nieruchomą twarzą
zapominam o zmierzchu
słowa bólu bezlitośnie się wazą —
jego miejsce zajmuje pragnienie
chwytam je za ręce
patrzę w oczy przejrzyste
z których wyfrunął motyl
było tam światło
niedościgłe jak marzenie —
odleciał daleko
nie zrozumiał mnie
zasiał ból —
zgasł płomień
pamięć napełniała
dym popiół i zgliszcza
porwało echo zapomnienia —

Człowieczy los

Człowieczy los nie jest bajką
człowieczy los to pasmo skarg —
gdy już niepomyślny
zakotwicz w przystani
nie zwilży słodyczą twych warg —

Bądź kryształem niestrawnym
w tej grze rozpaczy
nawet gdy cię nuży wytrzymaj
nie myśl że cię ktoś zrozumie
albo zrozumie inaczej —

Wśród znieczulicy i chłodu
najlepsze będzie przetrwanie
z łaską nieba odważnie
przejdź próg poníženia
ominie cię wygnanie —

Nasz kosmonauta

Mirosławowi
Hermaszewskiemu

Na Wołyniu w czasie wojny
przyszło na świat to pachole
nie był asem ani w domu
ani w podstawowej szkole —
gdy strzeliło coś do głowy
to uciekał na węgry
śledził loty srebrnych ptaków
terkoczących maszynami —
coraz bardziej go zaczęła
taka jazda absorbować
więc jak bracia w tej dziedzinie
postanowił się spróbować —
dnia pewnego w gwiazdnym mieście
znalazł Mirek się nareszcie
a marzenia jego skryte
wystrzeliły go w orbitę —

Magdalena

pieśń

Panie popatrz
codziennie winię drugich
trzymam w ręku
mój kamień by go rzucić
i nie rzucam
bo grzech swój przypomniałem
więc uciekam
choć lepiej było wrócić —

Podaruj podaruj mi Panie
słowa które darowałeś
Magdalenie
podaruj podaruj mi Panie
tylko jedno tylko Twoje
przebaczenie

Ona jedna
wzgardzona Magdalena
w swojej prawdzie
przed Tobą Panie stała
Ona jedna
wśród tylu grzesznych niewiast
dar największy
od Ciebie otrzymała

Podaruj podaruj mi Panie...

Panie widzisz
dziś zginam swe kolana
i przed Tobą
w swej prawdzie stoję cały
i wyciągam
do Ciebie moje dłonie
Panie spraw
aby puste nie zostały

Podaruj podaruj mi Panie...

Panorama Wrocławia

Mgły gęstnieją nad miastem
żagle odpływają domy
niebo czyste
spokojne obłoki —
archiwum pamięci staje się bliższe
gdy w stronę Boga przechylony
zakrada się wieczór —
Wielki Wóz na dachu Katedry
Niedźwiedzica tuli się do księżyca —
taki widok ściąga mój wzrok
płynie z nim brzegami Odry
i tak zachwyca —

Adam Asnyk

Podajcie kwiaty barwnych mitów
rozproszą legendarny mrok
zedrzyjcie z nieba mgłę urojeń
by nie zabrakło zachwyków
gdy sięgnie tam wasz wzrok —

Każda epoka ma swoje cele
nie zapomina o snach
nieśmy więc śmiało
miłość jak pochodnię
dla pokoleń zbudujmy
przyszłości gmach —

W ruiny zapadają ołtarze
my doskonalsze wznieśmy w zachwycie
poskromią wszelki strach —
świat w ciemność zachodzi
w kolorową tęczę snów
lecz tylko prawdziwa miłość
może naród pogodzić —

Wyspa pamięci

Wrocław jest historią
murów więziennych
wyspą pamięci o tych
co w gruzach niewinnie zginęli
weszli w morze zapomnienia —
z odbudową miasta
na murach znikają ślady
pocisków i kul —
w kalendarzu barw
pozostaną na zawsze
w naszych sercach
jak nienazwany ból —

Serca z kamieni

Czy pozbieram lata
rozsypane jak liście jesienią
czy sprawdzą się
czarne ruiny snu —
nie uśmiercę prawdy
ona piecze jak ból —
czuję każdy ruch ziemi
oddech wiatru zimny
co spaliny rozwiewa
do krwi przygryzam wargi —
mamy serca z kamieni
nawet popiół ich nie upokorzy —
gdy krzyk orła otworzy szczeliny
horyzont ucieknie
w ostatniej chwili
odejdzie
w jasny punkt nieba
za którym zmęczeni
tęsknimy —

Juliusz Słowacki

Gdy skwarny dzień
wspomnieniami wzbiera
wieczór na horyzoncie
ponad miarę się dłuży
Juliusz w swych pamiątkach
bez przerwy szpera
bagażę szuka
do domu matki powrócić się stara —
pamiętek od niej i listów bez liku —
tam wieczór wrocławski
wejdzie na taras
otuli go tkliwie staroświecką wełną —
noc sina jak czaru dotknięcie
obudzi śpiącego
na przeszłości stronie —
nie będzie wiedział
czy to początek podróży
czy koniec —

2009 — Rok Słowackiego

Mój kraj

Lecę do ciebie po nocy
mój kraju rozśpiewany
już chmurki drżą tkliwością —
wiatr je kołysze serdecznie
bo byłeś jesteś i będziesz
moją wielką miłością —

Tam gdzie nasz dom
były brzozy olszyny
i dąb ogromny stary
w ogrodach bzy w liliowej szacie
pieśni same o sobie mówiły
że są najpiękniejsze na świecie
bo naprawdę były —

Poeci przeszli tamtędy
gdzie nie spojrzeć
pozostały słowa

to nic że ziemię
zmieniły w legendę
i wszystkie nazwy od nowa —

Raz harmonia raz struna
w sercu moim brzęczy
tylko czas porasta wikliną
śnij sobie o nas
śnij sobie pięknie
o ziemio moja rodzima —

Wspomnienie

Szczególny nadszedł dla nas czas
czy się ockniemy z marazmu
czy zapomnimy o Tym
który dobrem świecił przez tyle lat —
szczęśliwi i dumni byliśmy wołając
Abba Ojcze zostań z nami
tamto echo zamilkło dziś —
zło wciska się do domów
świat zamieniło w pociąg
i pędzi przepelniony
zawszad wieje wulgarnością —
Papież wobec swego narodu
i młodzieży którą kochał
miał wielkie marzenia
ciąg dalszy tamtych dni
ginie bezpowrotnie
przechodzi w niepamięć
wkrótce nie będzie nawet cienia —

Rocznica

Opuścił nas i ziemię ukochaną
słona łza spłynęła po mych licach
skrzętnie ją ukrywałam
nawet uwięziłam
w piekących źrenicach —
zadrgały czujniki nieznane
zastygły w ciszy jakiej
nie znali dotąd poeci —
On kochał wszystkich
wierzył że młodzi odmienia świat —
lecz to była agawa
która kwitnie raz na sto lat —

Nie lękajmy się

Rozległe Gorce Beskidy zielone
Lubań Kiczorka-Nagórka
aż po skalistą ciemnych Tatr koronę
od dziecka biegał po tych pagórkach —
zasiadł na papieskim tronie
lecz ciągnęło Go do ludzi
więc przestrzenią dzielącą od Boga
wędrował po znaczonych krzyżami ziemi
śladami miłości i cierpienia —
idźmy Jego śladem
szukajmy w odstępach czasu
źródła prawdy której słowa
są wyryte w Dekalogu
nie lękajmy się
powtarzał nam raz po raz —

Oczekiwanie

Każdą wiosną obserwuję
jak przyroda z dnia na dzień
ze snu się budzi —
pierwsze kwiaty świeża zieleń
ciepłe słoneczne dni
radość przynoszą na dalsze lata
o których człowiek śni —
wiatr wiosennej poezji
zatrzymuje czas i niełaskawe wróżby
serce uderza nadzieją
przez ogrody wiedzie
gdzie rodzinny dom
gdzie kwitną drzewa
jak wówczas gdy go opuszczałam
w chłodną noc majową —
czekam na jesień życia
jest nieznana tajemnicza
czy zabłyśnie w kolorach tęczy
czy będzie jak ja inna —

Plenery

Kochałam tamten świat
zielone pola promienie słońca
szumiące wesoło łany
i ten cudowny śpiew skowronka —
obce mi były krople potu
smutki cierpienia i łzy
które drażyły inne ciała
jednak ciągle myślałam
co przyniosą kolejne dni —
jeździłam na plenery
malując krajobrazy
wchłaniałam zapach siana —
urzeczona chlebnym łanem
i błękitem chabrów
po uszy w tej ziemi
wciąż jestem zakochana —

Sierociniec

W domu dziecka chodzą malce
raczej smutne stadko
w oczach łezki i tęsknota
śmiech tu widać rzadko —
wpatrzone w drzwi
ogryzają paluszki
i tak mówią sobie —
mama za granicą tata w kryminale
babcia była dobra
lecz już leży w grobie —
Asia chustką nos wyciera
do Marzenki się tuli
gdy wyrosnę to im powiem że są źli
przez nich tu musimy być —
czas szybko ucieka
tylko my w miejscu tkwimy
czekamy aż ktoś nas pokocha
i zabierze do swojej rodziny —

Moja pielgrzymka

Duszę się w tym klimacie
chciałabym zmienić świat
by szacunek miłość i dobro
zrodzić się w nim mogło —
gdy patrzę na dzieci
tak często niechciane
na łaskę i niełaskę
skazane przez rodziców
logika wygasa
pozostaje jedna broń — modlitwa —
nie wszyscy wierzą w Boga
lecz Bóg wierzy w nas
wierzy że zwalczymy zło
że serca zmiękną
bo On jest ponad nami
wyżej niż tego świata piękno —

Dar nieba

Wiosna jak kwiat
w sercach rozkwita myśli budzi
lecz jakże często jałowe
nie ma w nich miłości
do biednych ludzi —
a ten dar nieba
wielkim światłem się mieni
nie liczy lat ni pór roku
dlatego starsze pokolenia
z trwogą oczekują swojej jesieni —
jak drzewa co wiosną
w liście się stroją
kroplami deszczu zroszone
przez chmur szczelinę wąską
pod opaską nieba
o zdrową zieleni
i deszcze bezburzowe proszą
płaczą nad każdą
złamaną gałązką —

Kraina Moria

Często powracam do krainy
którą Jan Paweł II opisał
w Tryptyku Rzymskim —
dzika niedostępna
dawała schronienie
pozwalała przetrwać
w trudnych chwilach —
które z nich wówczas nie były trudne
czy kiedykolwiek było bezpiecznie —
tajemnicza niepojęta
Kraina Moria jest wszędzie tam
gdzie umiłowana Ojczyzna —
nie myślimy o Niej
ni o Królowej naszej ziemi
nakładamy Jej kaganiec
a złote korony
zamieniamy na ciernie —

Papież

Myśląc o Ojczyźnie
powracał w stronę drzewa
dobrego i złego
które przez wieki wyrastało
nad brzegami
rzek naszej ziemi —
korzeniami sumienia
wrastało w kościół —
to drzewo nie zna granic
granica będzie przejście
do źródła życia —
kiedy myślę Ojczyzna
wyrażam siebie i zakorzeniam —

Słaby jest lud — mówił
jeśli godzi się ze swą klęską —
jest posłany by czuwać
aż przyjdzie jego godzina
Ona będzie zwycięską —

Jawa czy sen

Gdy w mroku zadźwięczy
melodia przyjazna dobra
bliskie postacie przybędą
jak w teatrze marzeń
utworzą najpiękniejszy obraz —
wytworne szaty chusty fraki
surduty mundury galony
w rdzawym świetle zabłysną
wielką powagą natchnione —
zgasną bezsilne karty pamiętnika
łagodząc ciężar rozplyną się w cieniu —
światło lampy naftowej po ścianach
błądzi jeszcze lecz wolno znika —
wzrokiem dotykam jakiejś głowy
ma włosy białe jak len
serdeczność światła sączy się w ciszę
nie wiem jawa to czy sen —

NOC

Noc jest niezmienna
odkąd zabrakło słońca
zgaś światło i słuchaj —
czas upływa beznamiętną pianą
czy tak samo było przed laty
tak samo jak teraz —
noc chłodna zadumana
ta sama co przed laty tylko
może o jeden cień dalsza
trochę bledsza ciemna
daleka nieogarniona
bo wyrosła z rozpaczy —
okryj się żaglem jej milczenia
płyń w nią opierając na maszcie
znużone ramiona —

Wrocław

Oświetlone punkty
miejskiej panoramy
mają we mnie odbicie —
kocham Wrocław
w bezdrożu przemian
nawet gdy zmierzch się
na oczy kładzie bo
tutaj przeżyłam swe życie —
chwieją się kontury
Odra jasną wstęgą
po mieście się wije —
to wszystko ujęte
w jednej literce alfabetu
z dnia na dzień narasta
wraz z sercem bije —

Gruzy Wrocławia

Pod powieką jeszcze widzę gruzy
pomiędzy nimi ogrody zniszczone
w górze obłoki
jak puszyste balony —
to jakiś sen co nie może odejść
widok bardzo smutny —
z gruzów dobywa się szary dym
czas wojny jest okrutny taki —
Bóg nas ocalił więc
śpiewałam wesoło
szczęśliwa dreptałam w kółko
dlaczego teraz w przestrzeni jestem
zagubioną jaskółką —

Jedna droga

piosenka

Kto z północnych wybrzeży Bałtyku
kto z wysokich i śnieżnych jest Tatr
nas tu zewsząd bez miary bez liku
ten sam groźny przywiał tu wiatr —

Gdzieś na obcej bezbrzeżnej przestrzeni
przyjacielską podano nam dłoń
i jesteśmy na zawsze złączeni
w naszych rękach groźna jest broń —

Jedną drogą dziś wszyscy idziemy
nam do marszu armatni gra huk
do ojczystej polskiej ziemi
nie ma żadnych innych dróg —

Chociaż ciężka jest droga żołnierza
chociaż krwią jestznaczony jej ślad

gdy do celu świętego on zmierza
wytrwałości nie będzie mu brak —

Jedną drogą dziś wszyscy idziemy
to najkrótsza ze wszystkich jest dróg
do ojczystej polskiej ziemi
tak nam dojść dopomóż Bóg —

Partytura

Płyną odłosy
z niebieskiej partytury
jak z za pulpitu jak z za kurtyny
lub grubo nadętej burzowej chmury —
jest w tym coś niezwykłego
harmonia jakaś
tony w marszowym rytmie
i nadzieją przygniecione młode lata
gdy wszyscy bliscy byli przy mnie —
dziś posadzka marzeń znikła
bez milczenia
do starego świata wróciła
gdzie królowała
wiara nadzieja miłość
czy dziś pogrzebała ją
Matka Ziemia —

Tęsknota

Pamiętam aleje czerwonych róż
dziś tak ogniście nie płoną
nie odbijają w pianie strumienia
nad naszą łąką zieloną —
pamiętasz chodziliśmy po górach
echo pieśni roznosiło wszędzie
dziś smutek okrąża serce
tak było lecz już nie będzie —
chodzimy samotnie
ze swoją tęsknotą
utoneły myśli na dnie życia
nie zmienione w złoto —
w szerokich horyzontach
nie ma pól żyznych
a jednak
wiatr nadaje cel podróży
do serca Ojczyzny —

Czas

Jak wskazówka zegara
uciekam w czas
chwytam wizję w dłonie —
bezbronna wbita pociskami w grunt
czuję jak krople potu
zalewają skronie —
w ciszy zaciskam ręce
w nich trzymam
tamtą ciszę przebrzmiałą —
stopą mierzę wytrwałość gruntu
lecz wysokość nad głową płowieje —
piaskiem zasypuję ślady
by wiatr nie zabrał nadziei —
rozwijam skrzydła do lotu
maszynę puszczam w ruch
z wiarą w pojednanie
przybędzie siły za dwóch —

Mgła

Nadchodzi cicha bezdenna noc
zapalają się neony
tylko mały promień słońca
jeszcze na zachodzie łśni —
powędruję tym śladem
w srebrny kołowrót planet tylko
żadne natchnienie żadna myśl
nie przeniesie do innej krainy —
zamaże ją mgła przestrzeni
jak ten zachód słońca
przerzuci przez góry morza
w odwrotny cel podróży
w samo serce gwiazd —

Mój wiersz

To nie dzieło sztuki
jest tylko komentarzem
gdy się nie można inaczej wyrazić
świeci jak nocna lampka
przed mrocznym ołtarzem —
nie jest urodą tylko słowami
gdy w ciemności przez pola ogrody
podążam w tamte lata samotnie
pod rodzinny dom —
zanim ostatni uśmiech pierzchnie
chcę jeszcze raz usłyszeć
stłumiony szept kołysanek
które śpiewała mama i babcia —
kiedy pokryję tajemnicę
dalekiej przeszłości
popłynę z wiatrem
powierzchnią nieznaną
do spokojnej wieczności —